

liefde

OMNIBUS 2020

In samenwerking met:

Uitgeverij StoryLand

Nijverheidsstraat 70

2160 Wommelgem

België

www.storyland.be

info@storyland.be

ISBN: 9789463987936

NUR: 303

Copyright: © 2019 Uitgeverij StoryLand

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, opgeslagen worden in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de betrokken auteurs.

liefde

OMNIBUS 2020

*Een bundel kortverhalen en
poëzie over de liefde*

ROSIE DE WILDE
ATTIE DOTINGA
RENATE MARLIS
NICOLETTE PIETERSEN
MARLIN RAVETS
ANDRÉ VAN BUTSEL
JORIS VAN DEN BERGH

INHOUD

Voorwoord	7
Horsy Boy	9
Trouwen	41
Moederliefde.....	43
Voor slechthorenden	49
Dansen met Soral	51
Het zomerhuisje	57
Pendeltrein	65
Jasper.....	67
Salaam Sakina.....	71
Niet genoeg	83
Nazaten	85
Mijn Gouden Mandje	109
Kortverhalen	114

VOORWOORD

DOOR JORIS VAN DEN BERGH

Een boek over liefde. Ongewild moet ik terugdenken aan vele jaren geleden. De tijd dat we overspoeld werden door de stickers, kaartjes en boeken met de zin: “Liefde is...” aangevuld met telkens een eenvoudige, maar zo belangrijke handeling. “Liefde is ... tijd nemen voor een kusje.” Of “Liefde is... niet kunnen slapen als hij weg is.” “... blij zijn met elkaar. ... elkaar voortdurend willen knuffelen.” Wijlen priester Phil Bosmans wist, in een tijd waarin sociale media en mobieltjes nog niet bestonden, zoveel mensen te raken met die kleine, banaal lijkende, tekstjes op een sticker, bladwijzer, of een éénvoudig kaartje. Overal kwam je ze tegen, schreeuwend om aandacht, om even stil te staan bij je relatie. Alsof toen niet anders was dan vandaag, waar we ook te weinig tijd maken voor liefde.

En we hebben liefde nodig. Niet omdat het reeds jarenlang wetenschappelijk bewezen is dat het een gunstig effect heeft op onze geestelijke en lichamelijke toestand, maar gewoon omdat het ons een gevoel geeft dat het leven waard is om voor te leven. Omdat het zin geeft aan je bestaan, je gelukkig maakt en je drijft en motiveert.

Liefde bestaat er in vele vormen; en liefdevolle relaties hoeven niet enkel tussen verliefde mensen te gaan. Het kan ook tussen mens en dier, in relaties met zieke mensen, mensen

van hetzelfde geslacht of zelfs tot de natuur. Liefde laat zich niet in een hokje steken. Het is een heerlijk gevoel dat je hebt wanneer je het kan geven en ook wanneer je het krijgt. Het is niet duur, niet echt te koop en iedereen kan het geven. Een glimlach, een knuffel of een teder gebaar, als het maar echt uit het hart komt.

In dit boek heeft StoryLand een aantal kortverhalen en poëzie, van diverse auteurs, samengebracht, die gaan over de liefde, in veel verschillende vormen en met een verschillende invalshoek. Verhalen die je zullen ontroeren, vertederen en je misschien even doen stilstaan en laten nadenken over het leven. Verhalen met situaties die misschien herkenbaar zijn en waarin je jezelf kan terugvinden of die gewoon een ander licht werpen op meningen die je gevormd had.

De StoryLand Liefde Omnibus is een boek vol gevoelens die je zullen raken, vitaminen voor het hart. Een boek om zelf op een rustig plekje te lezen of weg te geven aan mensen die je liefhebt.

Geniet ervan met volle teugen.

HORSY BOY

DOOR ANDRÉ VAN BUTSEL

Jason trekt glunderend zijn motorpak uit. Na twee weken druilerige regen was het ineens droog geworden en de ondergaande herfstzon had alles overgoten met een warme oranje gloed. Hij had zijn ogen niet kunnen afhouden van de goudkleurige heuvels waarvan de toppen zelfs even in brand leken te staan. Tijdens de rit van het werk naar huis had hij gezongen. Exit light, enter night. Hij kende de tekst van buiten. Honderden keren had hij de intro loeihard afgespeeld op zijn Beoplay. De beste intro aller tijden had hij gezegd tegen Henk. ‘Juist’ had Henk gezegd, waarna hij wel tien keer had geknikt.

Binnenin zijn helm had zijn gezang geklonken als een curieus onderwaterlied, met zichzelf als uitvoerder en toehoorder tegelijk. Zijn slippertje in een slijkerige bocht vijfhonderd meter van zijn deur had de pret niet kunnen bederven. Hij had zijn rijvaardigheid gebruikt om niet tegen de vlakke te gaan en tegen een boom of duiker te eindigen. Hij kende het gevaar. Tijdens de suikerbietenoogst werden de wegen door landbouwers herschapen in levensgevaarlijke slijkbanen. Glibberige herfstbladeren maakten alles nog hachelijker. Hij hield van een beetje spanning maar had een hekel aan de modder. Hij zou tijdens het weekend uren bezig zijn om zijn Kawa te poetsen.

Terwijl hij in de garage zijn laarzen uittrekt hoort hij het Come as you are beltoontje van zijn smartphone. Hij zet de laarzen in een hoek op een oude krant en neemt op. Iemand vraagt: ‘meneer Verhellen?’

‘Ja.’

‘Ik bel in verband met uw paard.’

‘Mijn paard?’ vraagt hij verwonderd, ‘ik heb helemaal geen paard. Ik vrees dat u verkeerd verbonden bent.’

‘Toch niet. Ik kreeg uw nummer van uw grootvader.’

Hij weet even niet wat zeggen. Hij zet zich neer op het krukje naast de verwarmingsketel. Hij had al maanden niets meer gehoord van grootvader. Wou hij de breuk die hen jaren geleden uiteen had gedreven op die manier goedmaken? Via een tussenpersoon? Waarom belde hij zelf niet?

Hij dacht terug aan het moment waarop hij op zijn dertiende beide ouders had verloren in een verkeersongeval en hoe hij daarna was opgevangen door grootvader. Aanvankelijk hadden ze goed met elkaar kunnen opschieten. Grootvader was blij met het gezelschap van zijn kleinzoon na op korte tijd zijn vrouw, zoon en schoondochter te hebben verloren. Jason had dankzij grootvader het verlies van papa en mama kunnen verwerken. Elk jaar tijdens de zomer hadden ze de pretparken afgedweild; in de winter gingen ze naar de bioscoop of maakten met de hond lange wandelingen in de kouters en bossen achter grootvaders hoeve, waarna ze voor de open haard warme chocomelk hadden dronken.

Aan de voordeur hing een grappig plaatje met de woorden Opgepast! Hier woont een paardengek. De paardengekte sloeg enkel op grootvader. Jason vond paarden eng en gevaarlijk. De

liefde voor paarden van de ene en de afkeer van de andere had zich als een schaduw tussen hen in genesteld. Ergens onderweg had Jason een passie ontwikkeld voor zware racemotoren. Op zijn achttiende had hij zich een blitse Kawasaki gekocht van 1000 cc. Grootvader was razend geweest. Hij kon niet begrijpen dat zijn kleinzoon met het moordtuig dagelijks de weg op ging. ‘Is het niet genoeg dat je je beide ouders hebt verloren in het verkeer?’ had grootvader geroepen. Jason had van zich afgebeten: ‘en jouw paarden dan, zijn die niet gevaarlijk?’ Hij had zijn boeltje gepakt en was het huis uitgegaan, niet langer in staat om samen te leven met zijn stugge grootvader bij wie alles om paarden draaide.

Jaren later, ter gelegenheid van een rouwmaaltijd na een begrafenis, hadden ze elkaar ontmoet en daarbij enkele beleefdheden uitgewisseld. Hij dacht daarmee de ruzie te hebben bijgelegd, maar er was een kilte blijven bestaan, een stilzwijgen dat geen van beiden nog had weten te doorbreken. Ook daarna zochten ze geen contact meer met elkaar. Het leek een afgesloten hoofdstuk.

‘Zeg tegen mijn grootvader dat ik niet ben geïnteresseerd.’

‘Dat zal moeilijk gaan meneer. Uw grootvader is twee weken geleden gestorven. Wist u dat niet?’

Verbluft grijpt hij naar zijn voorhoofd. ‘Wat? Hoe kan dat? Ik weet nergens van.’

Hij begrijpt het niet. Grootvader was toch nog altijd familie, zijn enige familie. Het nieuws overweldigt hem als het gebulder van een laag overvliegende straaljager.

‘Waarom word ik nu pas ingelicht? Wie ben jij trouwens?’

‘John De Burke van privéstal Hippostar. Je grootvader liet

je zijn lievelingspaard na.’

Verbouwereerd ijsbeert hij door de garage waar zijn slijkerige motor staat met de pikkels op een vezelplaat om de vloer niet te krassen, de ene hand in het haar terwijl de andere verbeteren de smartphone omknelt. Als een mokerslag komt het besef dat de zinloze breuk die hen jaren geleden uiteen had gedreven ineens definitief en onherroepelijk was geworden. Verslagen zet hij zich terug op het krukje. Een diepe troosteloosheid overvalt hem. Hadden ze beiden een beetje moeite gedaan dan was de kloof nooit zo diep geworden. En wat bezielde grootvader om hem uit het hiernamaals op te zadelen met een paard? Hij had een hekel aan paarden. Grootvader wist dat toch?

‘Hallo, bent u daar nog meneer Verhellen?’

‘Hoe is hij gestorven?’

‘Een hartaanval. Zijn begrafenis was uiterst sober, in intieme kring zoals ze zeggen. Hij had alles geregeld via een uitvaartverzekering. Alleen zijn vriendin was erbij. Ze zouden een week later trouwen.’

Typisch grootvader denkt hij. Niet teveel heisa, niet teveel woorden. Gewoon de oven in en Schluss. Hij wist niet eens dat grootvader een vriendin had, en nog minder dat hij ging trouwen. Wellicht met een del die hij had opgescharreld bij dat paardenvolk.

‘Wat is er met dat paard?’

‘Je grootvader heeft het je bij testament nagelaten. Je moet betalen voor het onderhoud. Meer niet.’

‘En als ik niet wil.’